

gespreid, maar ze las niet. Traag hief ze haar hoofd op. — Dag moeder. — Geen verwondering om Ina's late thuiskomst, geen enkele kleine beweging ook van blijdschap.

— Kind. — Ina liep naar haar toe, kuste haar wang. Plotseling was het haar als zou ze nooit meer over haar eigen leven kunnen praten met Lilly. Het gaf haar een schok, het gevoel dat er in een oogenblik binnenin haar iets veranderde, — maar ze herstelde zich dadelijk weer.

— Ben je moe, vrouwtje, dat je daar zoo lui ligt?

— Moe? neen.

— Sta dan op, wil je?

— Hè, waarom?

— Omdat ik het vraag. Ik kan daar niet naar kijken, een gezond kind in die houding.

Lilly lachte. Eigenlijk ben ik geen kind meer, zei ze. Ze steunde nu met haar hoofd tegen den muur. Haar gave, ronde wangen bloosden, in haar oogen leefde een diepe gloed.

— Hoe was 't op school? De woorden ontsnapten Ina voor ze het wist. Een paar dagen geleden had Lilly een beetje lachend verzucht: u vraagt me ook altijd het zelfde, in precies de zelfde termen. Toen had ze willen antwoorden: Dat komt omdat jij niet zelf begint, maar ze zei het niet, voelde zich even sterk gehinderd. — Nu praatte ze erover heen. — Je hebt immers dansles gehad? is het laat geworden?

— Neen, gewoon.

— Zoo. Het valt je niet op dat ik later ben?

— O jawel moes, heeft u gewinkeld?

— Kom nu eerst van den divan af, ik wil je de dingen geen drie maal zeggen.

Onderwijl nam ze een stukje toast met marmelade.

Lilly pruttelde: Ik lag zoo heerlijk. Waar is die bank dan voor? Dan stond ze, en hield haar hoofd vast met haar handen, als voelde ze een duizeling.

— Moes, ik zeg altijd maar dat u winkelt, als een van de meisjes mee loopt uit school, en naar u vraagt.

— En waarom doe je dat?

— Nou, u zegt zelf, dat u niet juist hoeft te verdienen.

— Hm, en wat vertelde je, vroeger, van vader? Had hij een fabriek? of niet?

— O, vader was in den oorlog.

Ze schamplachte even. — Nauwelijks een jaar. Meteen stond ze op, haalde haar werkmandje. — Ga jij ook iets uitvoeren, Lilly, we hebben nog een kwartier voor het eten. — Ze schakelde het groote licht in. Vandaag is mijn toon wat scherp, dacht ze, en het is of ik niet anders kan. Van